

Anhang

I. Ausschluß vom Hochschulstudium (1951)

a) Relegierungsbescheid vom 25. Mai 1951

FILOSOFICKÁ FAKULTA UNIVERSITY KARLOVY

DĚKANÁT

PRAHA V, SMETANOVŮ NÁM. Č. 2

TELEFON 627 80-81, 625 29, 643 00

C. l. 398/10 Sch/Ša

Dne 25. května 1951.

P. Bedřich Loewenstein
Kostelní 4
P r a h a VII.

K č.:

Věc:

PHI: -

Děkanát filosofické fakulty university Karlovy Vám oznamuje, že fakultní rada schválila dne 9. května 1951 návrh na Vaše vyloučení ze studia na zdejší fakultě. Návrh byl zaslán ke schválení a provedení rektorátu Karlovy university. Žádáme Vás, abyste se až do úplného vyřízení celé záležitosti zatím zdržel docházky do přednášek, cvičení a kroužků.

C. Kružík
tajemník fakulty

J. Št. Č. děkan
t.č.děkan

Die Philosophische Fakultät der Karlsuniversität

Dekanat

Praha V, Smetanovo nám. č. 2

Tel. 627 80-81

L. Nr. 398/10 Sch/Ša

Am 25. Mai 1951

Herrn Bedřich Loewenstein
Kostelní 4
Praha VII

Das Dekanat der philosophischen Fakultät der Karlsuniversität teilt Ihnen mit, daß der Fakultätsbeirat am 9. Mai 1951 den Vorschlag Ihres Studienausschlusses an der hiesigen Fakultät bestätigt hat. Der Vorschlag wurde dem Rektorat der Karlsuniversität zur Billigung und Durchführung übersandt. Wir fordern Sie auf, sich bis zur definitiven Erledigung der gesamten Angelegenheit vorläufig des Besuchs von Vorlesungen, Übungen und Zirkeln zu enthalten.

Der Fakultätssekretär
[unleserlich]

z. Zt. Dekan
Skalička

b) Berufung von Bedřich Loewenstein gegen die Regierung

B. Loewenstein, posluchač filosofie /sem.4./
Praha 7, Kostelní 4.

O d v o l á n í

proti rozhodnutí děkanství filosofické fakulty.

Podávám tímto odvolání proti rozhodnutí děkanství o mém vyloučení z filosofické fakulty Karlovy university v Praze, a k objasnění celého případu uvádím následující skutečnosti:

Narodil jsem se r.1929 z rodiny pražského lékaře židovského původu, který, vyloučen nacisty z pražské university, uprchl v r.1939 do Velké Británie. Působil tam na universitě v Glasgowě, kde pobíral velice akrovné stipendium. Důvody, které jej vedly k tomu, aby se již po válce do ČSR nevrátil, byly rázu čistě osobního. Před 2 lety těžce onemocněl a je zčásti ochromen, takže není s to vykonávat badatelskou ani klinickou práci. Podotýkám zde již pouze, že můj otec byl svou nezištnou lékařskou prací pro lid velice oblíben a znám svou pokřovostí a úzkým vztahem k dělnické třídě. To uvádím ostatně jen z toho důvodu, že v této věci bylo n.př. na plenárním schůzi ČSM na filosofii referováno zcela neseriosně, buďto neinformovaně nebo zlovolně.

V r.1939 jsme zůstali s matkou v Praze, neboť gestapo nám bránilo, abychom následovali otce. Matka byla také vězněna na Pankráci a já vyloučen ze školy a "totálně nasazen" v pražské továrně.

Po květnu 1945 jsem přes otcevo přání, abych studoval v Anglii, vstoupil do reálného gymnasia v Praze a udělal zkoušku ze zameškané látky. Na tomto gymnasiu jsem také v červnu 1949 složil zkoušku dospělosti.

Na střední škole jsem se seznámil s myšlenkovým profilem českého filosofa Emanuela Rádl, který na mne, vedle Masaryka, Marxe a J.L.Hromádky, snad nejvíce zapůsobil. Masaryk a marxisté mi ukazovali bídu upadající společnosti a zároveň nutnost práce za lepší svět, Rádl mě zaujal svým soudem nad neodpovědností některých filosofických intelektuálů, kteří si staví svoje i myšlenkové systémy beze vztahu k okolnímu životu, dále bystrostí filosofických postřehů a osobním kouzlem. Hromádka konečně mě přesvědčil o individuální závaznosti pravdy a ukázal mi dynamiku a životnost křesťanství; zároveň mi dal politickou orientaci ve zmatcích dnešního světa. Stal jsem se členem Akademické Ymky, organizace založené Hromádkou a Rádlem, a usiloval jsem o vážný postoj ke křesťanství. Politicky jsem sympatisoval se soc.demokracií.

Po maturitě jsem se rozhodl studovat filosofii a znovu jsem zamítl pozvání otcevo, které tentokrát bylo spojeno s přílibem stipendia na universitě ve Swansea a anglického visa. Poznal jsem, že moje místo je zde, v tomto státě, a že musím dát k dispozici svoje síly budovatelskému úsilí. Byl jsem rád, že jsem byl přijat na filosofickou fakultu v Praze. Jako druhý předmět jsem si zvolil po poradě s přijímací komisí historii, již jsem se také již dříve zabýval.

Co jsem chtěl na filosofické fakultě? Předně ovšem jsem se chtěl učit, a mám svůj předmět skutečně rád. Šel jsem ovšem na fakultu také s úmyslem a rozhodnutím projevovat ve svém novém prostředí co nejvíce otevřenosti a upřímnosti, ale také odpovědné kritičnosti. Chtěl jsem myšlením i osobním vystupováním přispět k prolomení nedůvěry marxistů ke křesťanství (jako "zostálé ideologii" nebo konservativní síle) a dokázat, že křesťanství není pláštík pro reakcionáře, že křesťané se mohou ke konstruktivním úkolům dneška stavět stejně progresivně jako marxisté a pokud možná ještě realističtější než socialističtí realisté. Zkrátka, že křesťanství nepatří ani zdaleka do starého harahurdí, nýbrž naopak do rodící se nové společnosti.

-2-

Narážel jsem ovšem na veliké překážky, na nepochopení a odpor. Je mi jasné, že velká část viny za to padá na mna, protože jsem skutečně dělal závažné chyby, mnoho jsem neměl / a dosud nemám / ujasněno a promyšleno, a někdy jsem i říkal v diskusí věci, kterých jsem později litoval. Musím zde říci, že jsem svoje přesvědčení za 2 roky svého studia skutečně změnil, i když ne od základů. Proti čemu jsem se ohrožoval, bylo pouze, že se od počátku hovořilo se mnou nikoli jako rovni a rovným, nýbrž jako uvědomělí s neuvědomělým, který musí být poučován. Není ovšem pravda, že jsem si nechtěl dát pomoci, naopak jsem o diskusí s marxisty velice stál, a výměna názorů s kolegy i staršími soudruhy mi často pomohla. Postupem času jsem stále lépe pronikal do podstaty marxistického programu, kterého jsem si velice cenil a vážil, byť jsem se marxistou nestal.

Svůj kladný postoj k novému dění u nás jsem vyjadřoval několikaerým způsobem. Předně účasti na brigádách, v r.1950 jsem si n.př. opravoval přes 320 h, z toho část na uhelné brigádě meza vánoce mi Novým rokem/. Dále snahou dobře plnit své studijní povinnosti a různými referáty pronesenými na seminářích a kroužcích /n.př. o španělské občanské válce 1936 o Engelsově Původu rodiny, o křesťanství, o Masarykovi, o Hobbesovi, G.Bruhovi a řada dalších/. Konečně různými překlady z němčiny, ruštiny a angličtiny. Plně jsem podporoval a schvaloval naše budování socialismu, znárodnění průmyslu atd., dále úsilí o zachování světového míru.

Kdybych arci neměl výhrad proti marxistické teorii a praxi, byl bych našel cestu do KSČ nebo do ČSM. Jsem však přesvědčen, že se Národní fronta schází na širší basi než je marxismus a komunismus. Proto občané kteří jsou jinak loyální ke státní myšlence a podporují budování socialismu, mohou a musí vyjadřovat své odlišné názory, své odlišné přesvědčení. To není poárývání, nýbrž projev důvěry k našemu zřízení.

V říjnu 1950, když jsme na osvětlovém kroužku, který má za účel pomoci studentům v jejich politické orientaci, a jehož členy jsou kromě mne vesměs marxisté a členové strany, debatovali o situaci na Dálném východě, nezaměřel jsem svje pochybnosti o správnosti postupu Severokorejů, kteří, ač měli konec konců dobré úmysly a positioní program sješnotit zemi a rozřešit hospodářské, sociální a polit. problémy své vlasti, neměli první sánout ke zbráním a zahájit tažení na osvobození jihu. Dokladem že začali první byla mi nepřipravenost Li Synmana, jinak málo sympatické postavy, a celkový spád události před vypuknutím konfliktu i po něm. Vypuknutí korejského konfliktu nebylo ostatně pro mne tak velkým překvapením, neboť jsem z diskusí s pokrokovými severokorejskými vědci, kteří se nekrát zdržovali v Praze/a jsou dnes významné osobnosti v Korejské lidové dem.republ./ poznal nedečkovost Sev.Koreje sčtovat s Li Synmanem. Tito Korejci mě dokonce ujišťovali, že Sev.Korea nehodlá trpět americké loutky na jihu dále než, pět let po skončení války /t.j. do srpna 1950/.- Zázračňuji, že jsem na kroužku táhl ostrou čáru mezi Severokorejci a SSSR - iniciátorem stockholmské resoluce. - Osvětový kroužek na moje pochybnosti reagoval podrážděně, a když jsem na svých domněnkách veslku trval, podali někteří soudruzi, pobouření nejen mým konkrétním vystoupením, ale také celkovým mým vývojem, žádost na MSVU, abych byl ihned vyloučen z řad vysokoškoláků.

Nevystoupil jsem ovšem se svým názorem proto, abych kroužek provokoval, nýbrž prostě že proto, že jsem opravdu pochybnosti měl, a když jsem byl přímo dotázán, nemohl jsem pochopitelně říci nic jiného, než co jsem si myslel. D n e s mi je jasno, že patrně důležitější než otázka z a č á t k u konfliktu je otázka po ú m y s l e c h bojujících, a že se tento aspekt východoasijského zápasu čím dál více projevuje: západnímu táboru je, po mém soudu, v 1. linii jen o udržení posic; v tom si Západ naprosto nehodlá idealizovat. Když jsem tak snad v minulosti někdy činil, byl to můj omyl: když se hovořilo o Západu, měl jsem stále na mysli jen labouristickou Anglii, dnes se záá, že "anglická cesta" čím dál více ztroskotává.

-3-

Dále mi bylo sděleno, že jsem obviňen z kritiky třídního boje. Nejsem si sice žádného konkrétního svého vystoupení vědom, přece však musím prohlásit, že mé stanovisko v této věci naprosto nechce třídní boj oddisputovat ze světa; třídní boj bezpochyby existuje. Tvrdím-li však, že socialismus musí mít od samého počátku pevnější krystalizační centrum, není to abstraktní morálníování, nýbrž výraz mé snahy pomáhat při budování nové společnosti z jiných předpokladů a s jinými metodami, v něž věřím více než v dobojovaný třídní boj a v prostředky násilné, které jsou pro mne jen posleáním východiskem z nouze; odmítám z nich až dělat metafyzický princip. - Konečně jsem se dověšěl, že mi podstatně přitížila má činnost v Ak.Ymce. K tomu podotýkám, že Ymka byla do konce r.1950 zcela legální organizací, která nebyla snad policejné rozpušena, nýbrž se o vancích 1950 dobrovolně rozešla sama, neboť její dosavadní funkce přešly na jiné organizace a korporace.

Pokud jsem byl informován, vrátilo MŠVU žádost osvětového kroužku nevyřizenu, takže místo ministerstva rozhodl děkan prof.dr.Skalička a fakultní rada. Definitivní rozhodnutí o mém vyloučení má potvrdit rektor Karlovy university.

Žádám na konec zdvořile, aby celý můj případ byl ještě jednou přezkoumán a zrevidován s přihlížením ke skutečnostem, jež jsem zde uvedl. Podotýkám při tom, že dosud byli z naší fakulty vylučováni pouze studenti, kteří se dopustili nějakého trestného činu, anebo při nejmenším měli negativní poměr k našemu zřízení. Ani jedna alternativa se však zřejmě na mne nevztahuje. Jsem ostatně ochoten kůykoli svoje socialistické uvědomění prokázat. Věřím také pevně, že nemarkistická inteligence bude mít trvalé místo v našem lidové demokratickém státě. Proto také doufám, že moje žádost bude kladně vyřizena.

J. Doewen

V Praze, dne 1.června 1951.

Panu rektorovi Karlovy university
přes
pana děkana Filosofické fakulty

v p r a z e l.

Rektorát university Karlovy.

B. Loewenstein, Hörer der Philosophie (4. Sem.)

Praha 7, Kostelní 4

Berufung

gegen die Entscheidung des Dekanats der Philosophischen Fakultät.

Ich lege hiermit Berufung ein gegen den Beschluß des Dekanats über meine Relegierung von der Philosophischen Fakultät der Karlsuniversität Prag und führe zur Erläuterung des ganzen Falles folgende Tatsachen an:

Ich bin 1929 in der Familie eines Prager Arztes jüdischer Abkunft geboren, der nach seinem Ausschluß aus der Prager Universität durch die Nazis 1939 nach Großbritannien geflüchtet ist. Dort wirkte er an der Glasgower Universität, die ihm ein sehr bescheidenes Stipendium gewährte. Die Gründe, die ihn nach dem Krieg bewogen haben, nicht mehr in die ČSR zurückzukehren, waren rein persönlicher Art. Vor zwei Jahren ist er schwer erkrankt und ist teilweise gelähmt, so daß er außerstande ist, Forschungs- und klinischen Arbeiten nachzugehen. Ich möchte hier nur noch bemerken, daß mein Vater durch seine uneigennützig-ärztliche Tätigkeit für das Volk überaus beliebt und durch seine Fortschrittlichkeit und seine enge Beziehung zur Arbeiterklasse bekannt war. Dies führe ich übrigens nur aus dem Grunde an, weil in dieser Sache auf der Plenarsitzung des ČSM [des Jugendverbandes] an der Philosophischen Fakultät äußerst unseriös, uninformiert oder böswillig berichtet worden ist.

1939 blieb ich mit meiner Mutter in Prag, da die Gestapo uns daran hinderte, dem Vater zu folgen. Meine Mutter war auch in Pankraz [dem Prager Gefängnis] in Haft; ich wurde von der Schule gewiesen und in einer Prager Fabrik „totaleingesetzt“.

Nach dem Mai 1945 bin ich gegen den Wunsch meines Vaters, in England zu studieren, in ein Prager Realgymnasium eingetreten und habe eine Prüfung über den versäumten Stoff abgelegt. Dort habe ich auch im Juni 1949 meine Reifeprüfung abgelegt.

An der Oberschule habe ich mich mit dem gedanklichen Profil des tschechischen Philosophen Emanuel Rádl bekannt gemacht, der auf mich, neben Masaryk, Marx und J. L. Hromádka, wohl am meisten gewirkt hat. Masaryk und die Marxisten haben mich auf das Elend der niedergehenden Gesellschaft hingewiesen und zugleich auf die Notwendigkeit der Arbeit für eine bessere Welt; Rádl nahm mich ein durch sein Urteil über die Verantwortungslosigkeit mancher philosophischer Intellektueller, die ihre Gedankensysteme ohne Beziehung zu ihrer Umwelt errichten, weiter durch philosophischen Scharfsinn und persönlichen Zauber. Hromádka schließlich überzeugte mich von der individuellen Verbindlichkeit der Wahrheit, der Dynamik und Lebendigkeit des Christentums; zugleich gab er mir politische Orientierung in den Wirrnissen der heutigen Welt. Ich wurde Mitglied des Akademischen YMCA [CVJM], einer von Hromádka und Rádl gegründeten Organisation, und bemühte mich um ein ernsthaftes Verständnis des Christentums. Politisch sympathisierte ich mit der Sozialdemokratie.

Nach dem Abitur entschied ich mich für ein Studium der Philosophie und lehnte erneut das Angebot meines Vaters ab, das diesmal mit der Zusage eines Stipendiums

an der Universität Swansea und eines englischen Visums verbunden war. Ich erkannte, daß mein Platz hier, in diesem Staat war, und ich meine Kräfte den Aufbaubestrebungen zur Verfügung stellen mußte. Ich freute mich, an der Philosophischen Fakultät in Prag angenommen worden zu sein. Als zweites Fach wählte ich nach Beratung mit der Aufnahmekommission Geschichte, mit der ich mich auch schon früher befaßt habe.

Was wollte ich an der Philosophischen Fakultät? Vor allem lernen: ich liebe mein Fach wirklich. Ich ging an die Fakultät allerdings auch mit dem Willen, im neuen Milieu ein Maximum an Offenheit und Aufrichtigkeit, aber auch verantwortungsvoller Kritik zur Geltung zu bringen. Gedanklich und durch persönliches Auftreten wollte ich zur Lösung des Mißtrauens der Marxisten gegenüber dem Christentum (als einer „rückständigen Ideologie“ oder einer konservativen Kraft) beitragen. Ich wollte beweisen, daß das Christentum kein Mäntelchen für Reaktionäre ist, daß Christen sich den konstruktiven Aufgaben der Gegenwart ebenso progressiv stellen können wie die Marxisten, und möglicherweise noch realistischer als die sozialistischen Realisten. Mit anderen Worten: daß das Christentum keineswegs zum alten Gerümpel gehört, sondern gerade in die entstehende neue Gesellschaft.

Dabei stieß ich allerdings auf große Hindernisse, auf Unverständnis und Widerstand. Es ist mir klar, daß ein Großteil der Schuld daran auf mich fällt, da ich tatsächlich ernste Fehler beging; vieles war (und ist) mir nicht klar und durchdacht, und manchmal sagte ich bei Diskussionen etwas, was ich nachher bereute. Ich muß hier feststellen, daß sich meine Überzeugungen während der zwei Jahre meines Studiums tatsächlich änderten, wenn auch nicht grundlegend. Wogegen ich mich wehrte, war nur, daß man mit mir nicht von gleich zu gleich sprach, sondern als Aufgeklärte zum Unaufgeklärten, der belehrt werden sollte. Es stimmt nicht, daß ich mir nicht helfen lassen wollte, im Gegenteil: mir lag viel an einer Diskussion mit den Marxisten, und der Meinungsaustausch mit Kollegen und älteren Genossen hat mir oft geholfen. Mit der Zeit gelang es mir, immer besser ins Wesen des marxistischen Programms einzudringen, das ich schätzte, wengleich ich nicht zum Marxisten wurde. Meine positive Einstellung zum neuen Geschehen konnte ich auf mehrfache Weise ausdrücken. Zunächst durch Teilnahme an Arbeitsbrigaden (1950 waren es z. B. über 320 Stunden, davon ein Teil im Kohlebergbau zwischen Weihnachten und Neujahr). Ferner durch gute Erfüllung meiner Studienpflichten und eine Reihe von Referaten in Seminaren und Zirkeln (z. B. über den spanischen Bürgerkrieg 1936, über Engels' *Ursprung der Familie*, über das Christentum, über Masaryk, Hobbes, G. Bruno u. a.). Schließlich durch Übersetzungen aus dem Deutschen, Russischen und Englischen. Ich stand voll hinter dem sozialistischen Aufbau, der Verstaatlichung der Industrie sowie den Bestrebungen um die Aufrechterhaltung des Weltfriedens.

Hätte ich jedoch keine Vorbehalte gegenüber der marxistischen Theorie und Praxis, so hätte ich den Weg in die KPTsch oder den ČSM [Kommunistische Partei und Jugendverband] gefunden. Ich bin aber überzeugt, daß die Nationale Front auf einer breiteren Basis steht als es der Marxismus und der Kommunismus sind. Deshalb können und müssen Bürger, die dem Staatsgedanken loyal gegenüberstehen und den

Aufbau des Sozialismus unterstützen, ihre abweichenden Ansichten, ihre unterschiedlichen Überzeugungen auch äußern. Das ist keine Subversion, sondern Ausdruck des Vertrauens zu unserer Ordnung.

Im Oktober 1950, als wir im Bildungszirkel, dessen Zweck die politische Weiterbildung der Studenten ist und dessen Mitglieder außer mir durchwegs Marxisten und Parteimitglieder sind, die Lage im Fernen Osten diskutierten, hielt ich mich mit meinen Zweifeln über die Richtigkeit des Vorgehens der Nordkoreaner nicht zurück: trotz letztlich guten Willens und eines positiven Programms zur Vereinigung des Landes und der Lösung seiner wirtschaftlichen, sozialen und politischen Probleme hätten sie nicht als erste zu den Waffen zur Befreiung des Südens greifen sollen. Ein Beweis für den Angriff aus dem Norden schien mir die mangelnde Vorbereitung Sungman Rhees zu sein, eines gewiß wenig sympathischen Mannes, und der gesamte Verlauf der Ereignisse vor und nach dem Ausbruch des Konflikts. Der Ausbruch des Koreakonflikts war im übrigen für mich keine große Überraschung; ich kannte aus Diskussionen mit fortschrittlichen nordkoreanischen Wissenschaftlern, die sich damals in Prag aufhielten (und heute bedeutende Persönlichkeiten in der Volksdemokratischen Republik Korea sind) die Ungeduld Nordkoreas, mit Sungman Rhee abzurechnen. Man hatte mir sogar versichert, Nordkorea werde die amerikanischen Marionetten im Süden nicht länger als fünf Jahre nach Kriegsende im Süden dulden (also bis August 1950). – Ich betone, daß ich im Zirkel eine deutliche Linie zwischen den Nordkoreanern und der UdSSR – dem Initiator der Stockholmer (Friedens-) Resolution – gezogen habe. Der Bildungszirkel reagierte auf meine Zweifel gereizt, und als ich im ganzen auf meinen Zweifeln beharrte, verfaßten einige Genossen, empört über mein konkretes Auftreten, aber auch meine Gesamtentwicklung, ein Gesuch an das Schulministerium, mich aus den Reihen der Hochschulstudenten auszuschließen.

Mein Auftreten hatte keineswegs beabsichtigt, den Zirkel zu provozieren; aber ich hatte einmal meine Zweifel, und als ich gefragt wurde, konnte ich natürlich nichts anderes sagen als das, was ich dachte. *Heute* bin ich mir bewußt, daß wahrscheinlich wichtiger als die Frage des Konfliktbeginns die Frage nach den Zielen der Kämpfenden ist, und daß dieser Aspekt der ostasiatischen Auseinandersetzung immer mehr zur Geltung kommt: dem westlichen Lager ist es nach meiner Meinung in erster Linie um den Erhalt von Positionen zu tun – darin denke ich den Westen keineswegs zu idealisieren. Falls ich das früher manchmal tat, war das mein Irrtum. Wenn vom Westen die Rede war, dachte ich immer nur an Labour-England; heute scheint der „englische Weg“ immer mehr zu scheitern.

Ferner wurde mir mitgeteilt, ich werde der Kritik am Klassenkampf beschuldigt. Ich bin mir zwar keines konkreten Ausspruchs bewußt, möchte aber erklären, daß mein Standpunkt dazu den Klassenkampf keineswegs wegdisputieren will: der Klassenkampf existiert zweifellos. Wenn ich aber behauptete, der Sozialismus müsse von Anbeginn ein festeres Kristallisationszentrum haben, dann ist das kein abstraktes Moralisieren, sondern Ausdruck meiner Bereitschaft, beim Aufbau einer neuen Gesell-

schaft mit anderen Voraussetzungen und mit anderen Methoden zu helfen. An diese glaube ich mehr als an den bis zum Ende geführten Klassenkampf und an Mittel der Gewalt, die für mich nur letzter Notausweg sind; ich lehne es ab, aus ihnen ein metaphysisches Prinzip zu machen.– Schließlich habe ich erfahren, daß mir meine Tätigkeit im Akademischen YMCA stark angelastet worden ist. Dazu möchte ich bemerken, daß der YMCA bis Ende 1950 eine vollkommen legale Organisation war, die nicht etwa polizeilich aufgelöst wurde, sondern sich zu Weihnachten 1950 freiwillig aufgelöst hat, da ihre bisherigen Funktionen auf andere Organisationen und Korporationen übergegangen sind.

Soweit ich weiß, hat das Schulministerium das Gesuch des Bildungszirkels unerledigt gelassen, so daß statt seiner der Dekan Prof. Dr. Skalička und der Fakultätsbeirat entschieden haben. Die definitive Entscheidung über meine Relegierung soll der Rektor der Karlsuniversität treffen.

Ich bitte abschließend höflich, meinen gesamten Fall noch einmal zu überprüfen und unter Berücksichtigung der hier angeführten Tatsachen zu revidieren. Ich möchte bemerken, daß bisher von unserer Fakultät nur Studenten relegiert worden sind, die straffällig geworden waren oder zumindest eine negative Einstellung zu unserer Ordnung hatten. Das eine wie das andere gilt jedoch nicht in meinem Fall. Ich bin im übrigen bereit, mein sozialistisches Bewußtsein unter Beweis zu stellen und glaube auch fest, daß eine nicht-marxistische Intelligenz einen festen Platz in unserem volksdemokratischen Staat besitzen wird. Deshalb hoffe ich auch auf eine positive Erledigung meines Gesuchs.

Prag, am 1. Juni 1951.

B. Loewenstein

Dem Herrn Rektor der Karlsuniversität
über den Herrn Dekan der Philosophischen Fakultät
Prag 1
Rektorat der Karlsuniversität

c) Endgültiger Relegierungsbescheid vom 11. Juni 1951

FILOSOFICKÁ FAKULTA UNIVERSITY KARLOVY

DEKANÁT

PRAHA V, SMETANOVO NÁM. Č. 2

TELEFON 627 80-81, 625 29, 643 00

Č. j.: 398/10 Sch/Ša

Dne 11. června 1951.

P. Bedřich Loewenstein
Kostelní 4, Praha 7.

Kč.:

Véc: Vyloučení ze studia.

PHIL: -

Na základě návrhu fakultní rady ze dne 9.V.1951 vylučuji Vás s okamžitou platností ze studia na zdejší fakultě. Důvodem vyloučení je Váš poměr k našemu lidově demokratickému zřízení a k Sovětskému svazu, jak se projevil ve výrocih a korejské otázce a ve Vašich názorech na otázky naší vnitřní politiky. Vaše odvolání současně předávám rektorátu university Karlovy a žádám Vás, abyste se až do jeho definitivního vyřízení zdržel jak návštěvy přednášek, cvičení a kroužků, tak i výkonu zkoušek.

A. M. J.
tajemník fakulty

V. Škalička
t.č. děkan

Die Philosophische Fakultät der Karlsuniversität

Dekanat

Praha V, Smetanovo nám. č. 2

Tel. 627 80-81

L. Nr. 398/10 Sch/Ša

Am 11. Juni 1951

Herrn Bedřich Loewenstein

Kostelní 4

Praha VII

Sache: Ausschluß vom Studium

Auf Grundlage des Vorschlages des Fakultätsrats vom 9.5.1951 schließe ich Sie mit sofortiger Wirkung vom Studium an der hiesigen Fakultät aus. Grund des Ausschlusses ist Ihr Verhältnis zu unserer volksdemokratischen Ordnung und zur Sowjetunion, wie es in Ihren Äußerungen zur Koreafrage und in Ihren Ansichten zu den Fragen unserer Innenpolitik zum Ausdruck gekommen ist. Ihre Berufung übergebe ich gleichzeitig dem Rektorat der Karlsuniversität, und fordere Sie auf, sich bis zur endgültigen Erledigung des Besuches von Vorlesungen, Übungen und Zirkeln sowie von der Ablegung von Prüfungen zu enthalten.

Der Fakultätssekretär

[unleserlich]

z. Zt. Dekan

Škalička

2. Ausschuß aus der Akademie (1970)

Československá akademie věd
Ústav československých a světových dějin
Praha 1, Jifská 3

V Praze dne 16.6.70.

čj. 835/70.

Vážený soudruh
dr. Bedřich L o e w e n s t e i n, CSc.

P r a h a

Vážený soudruhu,

konkurenční komise, schválená usnesením vědeckého kolegia historie ČSAV ze dne 22. dubna t.r. se podrobně zabývala Vaší přihláškou do konkursu na místo vědeckého pracovníka v Ústavu československých a světových dějin ČSAV. Na základě všestranného posouzení a vzhledem k reorganizaci Ústavu československých a světových dějin, s přihlédnutím k politickým úkolům nového ústavu, jak vyplývají z usnesení prezidia ČSAV ze dne 25. února t.r., rozhodla se doporučit řediteli ústavu, aby s Vámi nebyla uzavřena pracovní smlouva ve smyslu zákonného opatření předsednictva federálního shromáždění ze dne 19. března t.r. č. 26/70 Sb. a Československé akademii věd.

za konkurenční komisi

Štěpánek
dr. M. Štěpánek, CSc.
tajemník komise

Mari. Říha
prof. dr. O. Říha, DrSc., čj. kor.
předseda komise

Die Tschechoslowakische Akademie der Wissenschaften
Institut für tschechoslowakische und für Weltgeschichte

L. Nr. 835/70

Prag, am 16. 6. 1970

Sehr geehrter Genosse
Dr. Bedřich Loewenstein, CSc.
Prag

Geehrter Genosse,

Die durch Beschluß des Wissenschaftskollegiums für Geschichte der Tschechoslowakischen Akademie der Wissenschaften gebildete Auswahlkommission hat sich am 22. April d. J. eingehend mit Ihrer Bewerbung für die ausgeschriebene Stelle eines wissenschaftlichen Mitarbeiters am Institut für tschechoslowakische und Weltgeschichte der ČSAV befaßt. Aufgrund allseitiger Beurteilung und im Hinblick auf die Reorganisation des Instituts für tschechoslowakische und Weltgeschichte, mit Rücksicht auf die politischen Aufgaben des neuen Instituts, wie sie sich aus dem Beschluß des Präsidiums der ČSAV vom 25. Februar d. J. ergeben, hat sie dem Direktor des Instituts empfohlen, mit Ihnen keinen Arbeitsvertrag im Sinne der gesetzlichen Maßnahme des Präsidiums der Föderalversammlung vom 19. März d. J. Nr. 26/70 der Gesetzessammlung über die Tschechoslowakische Akademie der Wissenschaften abzuschließen.

Für die Auswahlkommission

Dr. M. Štěpánek, CSc.
Sekretär der Kommission

Prof. Dr. Oldřich Říha,
koresp. Mitgl.
Kommissionsvorsitzender